

[Henry Hansen.]

Som en reaktion overfor denne udvikling kom først Vestpagten og siden Atlantpagten, som vi jo tilsluttede os. Det var en naturlig reaktion. Da en afspænding ikke var mulig, og det viste den sig ikke at være, var der ikke anden udvej end at søge skabt magtbalance og dermed øget sikkerhed. Spørgsmålet var, hvordan vor stilling her i landet måtte blive efter en sådan udvikling. Vor gamle neutralitetspolitik måtte vi erkende — og det erkendes vist fra alle sider, den sidste krig viste os det også — at der ingen mulighed var for mere. Alene magtede vi militært ikke meget, og det var da naturligt, at vi valgte den udvej at søge at sikre os ved samarbejde med andre. Desværre førte forhandlingerne om et nordisk forsvarsforbund ikke til noget, og det var da naturligt, at vi ligesom Norge tilsluttede os Atlantpagten.

Under Atlantpagten bygges der nu af de tilsluttede demokratiske stater et forsvar op, der skulle have mulighed for — det er da vort håb — ved sin blotte eksistens, ved sin blotte tilstedeværelse at sikre freden. Som medlemsstat sikrer vi os naturligvis ikke blot nogle rettigheder, f. eks. retten til hjælp fra andre medlemsstater, hvis vort land skulle blive overfaldet, men medlemskabet fører også forpligtelser med sig, forpligtelser til selv at yde et rimeligt bidrag i forsvarsmæssig henseende. Bl. a. ud fra dette synspunkt må man betragte de forsvarslove, vi nu har til behandling, og dem, vi har vedtaget. Alene formår vi forsvarsmæssigt kun lidt, men i samarbejde med de stater, vi nu står sammen med, bliver der mening i tingene.

Efter godt fem års arbejde i forsvarskommissionen er vi nu nået til behandling af de to lovforslag, der afrunder lovgivningen om forsvarsordningen, kort kaldet organisationsloven og personelloven. Sammen med hjemmeværnsloven, som vi tidligere har gennemført, og loven om centralstyrelsen, den kommandomæssige organisation m. v., som vi vedtog sidste år, udgør de en helhed om vort forsvarsvæsens ordning. På mit partis vegne kan jeg give tilslutning til gennemførelse af de to lovforslag, vi her har til behandling.

Om det første lovforslag, der omhandler sammensætningen af værnene og korpserne, vil jeg blot sige, at loven af maj 1950 bestemte, at vort forsvar skal bestå af hæren med et hjemmeværn, søværnet og flyvevåbnet, og det lovforslag, vi nu behandler, angiver så nærmere organiseringen af disse tre ligestillede værn, ikke i enkeltheder, sådan som den

højtærede forsvarsminister også omtalte det, men det angiver rammerne for dem. Landet inddeles i regioner, marinekommandoer, distrikter og basiskommandoer. Jeg tror, at denne inddeling sikkert i al almindelighed er rigtig, også i større lande. I Danmark med dets ringe udstrækning og med de mange gennemsejlingsfarvande er den sikkert en nødvendighed. Den giver os en mulighed, som ellers ikke ville være tilstede, for en hurtig mobilisering, og en sådan skal jo være hurtig, det kender vi fra den moderne krigsførelse, hvis man skal have mulighed for at gennemføre den. Og ved sin fordeling af enhederne over hele landet giver den mulighed for at sætte ind overfor et angreb, hvor dette end måtte blive sat ind.

Et af de problemer, forsvarskommissionen har beskæftiget sig med, er tilvejebringelsen af en større beredskabsstyrke og af det, man kalder den hårde kerne, d. v. s. mere personel fast knyttet til værnene. Det gælder befalingsmænd, men det gælder også menige, idet det efter lovforslagene er meningen, at den fra søværnet kendte mathordning nu udvides til også at omfatte de to andre værn. Det alene gør det imidlertid ikke, det menige mandskab er for fåtalligt. Beredskabet eller, om man vil, fredsstyrken er for lille til at kunne klare de opgaver, den eventuelt kan blive stillet overfor. Denne styrke skal være så stor, at den sammen med hjemmeværnet, der jo kan stille med kort varsel — det er netop derved og ved sit lokalkendskab, at hjemmeværnet har sin store betydning —, kan tage det første stød ved et pludseligt overfald, indtil hjælpen kan nå frem.

Vi erkender fra vor side, at beredskabsstyrken er for lille, og at den derfor må gøres større. Man kan gå to veje: dels forlænge tjenestetiden, dels foretage større og hyppigere indkaldelser. Regeringen har bebudet, at den fra efteråret vil forøge indkaldelserne til hæren med 2 000 mand om året. Regeringen har endvidere stillet i udsigt, at når de nødvendige forudsætninger er tilvejebragt med bl. a. flere befalingsmænd, vil man gå til en forlængelse af tjenestetiden. Tjenestetiden er nu ca. 1 år, og det er den også fastsat til i lovforslaget; og når man ser bort fra specialuddannelsen — og der er jo andre veje at gå for at få en sådan —, må 1 år vist siges at være tilstrækkeligt til at give det indkaldte mandskab en forsvarlig uddannelse. Det erkendes fra alle sider, og jeg hørte da også i dag den højtærede forsvarsminister give udtryk for det samme.

Det er altså ikke et uddannelses-, men